

LBRIS

We know
books

L.W. de Laurence

TAROTUL ȘI ARTA DIVINAȚIEI

*Ghid ilustrat pentru interpretarea
Arcanelor majore și minore*

Traducere din limba engleză
de Liliana Burghină

Editura

For You

CUPRINS

Prefață	5
Partea I / Vălul divinației și simbolurile sale	
Capitolul 1	Introducere și generalități 11
Capitolul 2	Arcanele majore 17
Capitolul 3	Cele patru suite sau Arcanele minore 31
Capitolul 4	Tarotul în istorie 33
Partea a II-a / Doctrina din spatele vălului	
Capitolul 5	Tarotul și tradiția secretă 51
Capitolul 6	Arcanele majore și simbolismul lor interior 58
Capitolul 7	Concluzii cu privire la Arcanele majore 82
Partea a III-a / Metoda exterioară a cărților-oracol	
Capitolul 8	Distincția între Arcanele majore și Arcanele minore 87
Capitolul 9	Arcanele minore 90
Capitolul 10	Arcanele majore și semnificațiile lor divinatorii 121
Capitolul 11	Câteva semnificații suplimentare ale Arcanelor minore 126
Capitolul 12	Combinățiile de cărți când sunt etalate în poziția naturală 134
Arta divinației cu ajutorul Tarotului	
Capitolul 13	Metoda celtică antică de divinație 139
Capitolul 14	Metodă alternativă de citire a cărților de Tarot 145
Capitolul 15	Metoda de citire prin 35 de cărți 150
Încheiere	153
Bibliografie	155
Despre autor	173

1

INTRODUCERE
ȘI GENERALITĂȚI

Patologia poetului spune că „astronomul neevalvios este nebun“; patologia omului simplu spune că „geniul este nebun“. Între aceste extreme, ce reprezintă zeci de mii de excese analoge, rațiunea suverană adoptă rolul de moderator și face tot ceea ce poate. Nu cred că există o patologie a dedicării oculte, dar nimeni nu-i poate pune la îndoială extravagantele și este deopotrivă dificil și ingrat să joci rolul de moderator în privința lor. În plus, patologia, dacă ar exista, ar fi probabil mai degrabă una empirică decât un diagnostic și nu ar oferi niciun criteriu.

Însă ocultismul nu seamănă cu facultatea mistică și foarte rar funcționează în armonie fie cu aptitudinile pragmatice din treburile vieții obișnuite, fie cu o cunoaștere a canoanelor demonstrației din propria sferă. Știu că pentru marea artă a maimuțării există puține lucruri mai plictisitoare decât critica care susține că o teză este falsă și nu

poate înțelege că este decorativă. Mai știi și că, după ce te-ai ocupat mult timp de o doctrină îndoielnică sau de o cercetare dificilă, este întotdeauna revigorant, în domeniul acestei arte, să te întâlnești cu ceea ce este în mod evident o înșelătorie sau cel puțin o totală lipsă de rațiune.

Dar aspectele istoriei, așa cum sunt văzute prin prisma ocultismului, nu sunt de regulă decorative și au puține potențe de îmborsărire pentru a vindeca lăcerățiile pe care le provoacă înțelegării logice. Aproape că este nevoie de un *Frater Sapiens dominabitur astris* în Frăția Rozei Crucii pentru a avea răbdarea care nu se pierde printre norii de nebunie atunci când examinarea Tarotului este întreprinsă în conformitate cu legea superioară a simbolismului.

Adevăratul Tarot este simbolism; el nu vorbește altă limbă și nu oferă alte semne. Având în vedere semnificația interioară a emblemelor sale, acestea devin un fel de alfabet care este capabil de combinații infinite și care are cu adevărat un sens pentru toate. În cel mai înalt plan, el oferă o „Cheie“ a Misterelor, într-o manieră care nu este arbitrară și care nu a fost descifrată. Dar s-au spus povești simbolice greșite în ceea ce îl privește și s-a conturat o istorie greșită prin fiecare lucrare publicată care s-a ocupat până acum de acest subiect. Doi sau trei autori au dat de înțeles că, cel puțin în ceea ce privește semnificațiile, acest lucru este inevitabil, deoarece puțini sunt aceia care le cunosc, iar acești puțini primesc cunoașterea prin transmitere sub jurământ, deci nu-și pot trăda cuvântul.

Sugestia este fantastică la suprafață, întrucât ideea că o anumită interpretare a ghicitului – *l'art de tirer les cartes* – ar fi rezervată doar Fiilor Doctrinei pare să fie un anti-climax. Rămâne, totuși, faptul că există o Tradiție secretă în ceea ce privește Tarotul și, cum există întotdeauna

posibilitatea ca unele Arcane minore ale Misterelor să fie făcute publice cu surle și trâmbițe, este mai bine să preîntâmpinăm astfel de evenimente și să-i avertizăm pe cei curioși în astfel de chestiuni că orice revelație va conține doar o treime din pământ și mare și o treime din stelele cerului în ceea ce privește simbolistica. Aceasta pentru simplul motiv că nici fundamentele, nici dezvoltările ulterioare nu sunt așternute în scris, astfel încât vor rămâne încă multe de spus după orice pretinsă dezvoltare. Gardienii unor temple de inițiere care veghează asupra misterelelor de acest ordin nu au, deci, niciun motiv de alarmă.

În prefața mea la *The Tarot Of The Bohemians* – care mai degrabă printr-o întâmplare a ajuns recent să fie reeditată, după o lungă perioadă de timp – am spus ceea ce era atunci posibil sau părea cel mai necesar. Lucrarea de față este concepută mai ales – așa cum am mai arătat – pentru a prezenta un set rectificat al cărților în sine și pentru a spune adevărul neîmpodobit cu privire la ele, în măsura în care acest lucru este posibil în cercurile exterioare. În ceea ce privește succesiunea simbolurilor superioare, semnificația lor ultimă și cea mai înaltă se află la adâncimi mai mari decât cele ale limbajului comun al imaginiilor sau al hieroglifelor. Acest lucru va fi înțeles de către aceia care au primit o parte din Tradiția Secretă.

Cât privește semnificațiile verbale alocate aici cărților cu Arcanele majore mai importante, ele sunt concepute pentru a îndepărta nebuniile și imposturile atribuite în trecut, pentru a-i pune pe calea cea bună pe aceia care au darul intuiției și pentru a avea grijă, în limitele posibilităților mele, ca ele să reprezinte adevărul, atât cât se poate.

E regretabil din mai multe puncte de vedere că trebuie să mărturisesc anumite rezerve, dar este vorba despre o

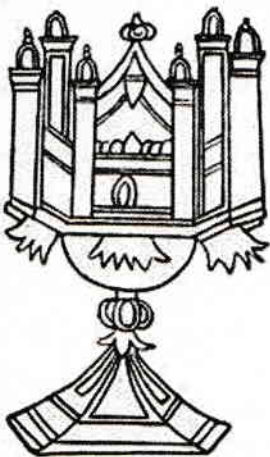
chestiune de onoare. În plus, între rătăcirile acelor care nu cunosc nimic din tradiție, dar care sunt, în propria lor opinie, exponenții a ceea ce se numește „știință și filosofie ocultă“, și fățarnicia câtorva autori care au primit o parte din tradiție și care cred că aceasta le acordă dreptul legal de a împrăștia praf în ochii lumii de afară, simt că a sosit momentul să spun ceea ce se poate spune, astfel încât efectul șarlatanismului și al lipsei de inteligență actuale să fie redus la minimum.

Vom vedea la momentul potrivit că istoria cărților de Tarot este în mare parte de tip negativ și că, atunci când problemele sunt clarificate prin disiparea reveriilor și a speculațiilor gratuite exprimate în termeni de certitudine, nu există de fapt o istorie anterioară secolului al XIV-lea. Înșelăciunea și autoamăgirea cu privire la originea lor în Egipt, India sau China aruncă îndoiala asupra primilor oameni care au scris istoria Tarotului, iar autorii ocultști de mai târziu nu au făcut altceva decât să reproducă primele mărturii false, cu buna credință a unei inteligențe nereceptive la problemele unei cercetări serioase.

Așa se face că toate expunerile s-au situat într-un domeniu foarte îngust și datorează, comparativ vorbind, foarte puțin inventivității. Cel puțin o ocazie strălucită a fost ratată, căci nimănui nu i-a trecut până acum prin cap că Tarotul s-ar datora sectelor albigenze și chiar și-a avut originea în limbajul simbolic secret al albigenzilor. Această sugestie aparține unei descendențe ilustre, inspirată de Gabriele Rossetti și Eugène Aroux, și anume domnului Harold Bayley, în a sa carte *New Light On The Renaissance*, o lumină în întuneric care, cu mare respect, i-ar fi utilă minții zeloase și curioase a doamnei Cooper-Oakley. Să ne gândim numai la ce se poate obține din presupusa

dovadă a filigranelor pe hârtie din cartea de Tarot a Papei sau a Hierofantului în legătură cu ideea unui patriarh albigenz secret, iar domnul Bayley a descoperit în aceleași filigrane multe dovezi pentru ideile sale. Să ne gândim doar pentru o clipă și la cartea Marii Preotese ca reprezentând însăși biserica albigenză, iar Turnul lovit de fulger poate simboliza distrugerea dorită a Romei papale, orașul de pe cele șapte coline, cu pontiful și puterea sa temporală prăbușiți din edificiul spiritual când acesta este sfârâmat de mânia lui Dumnezeu (Natura).

Posibilitățile sunt atât de numeroase și de convingătoare, încât aproape că îl amăgesc în exprimarea lor pe unul dintre aleșii care le-au inventat. Dar există chiar mai mult decât atât, deși abia îndrăznesc să le citez. Când a venit momentul ca Tarotul să facă obiectul primei sale explicații oficiale, arheologul Court de Gebelin a reprodus unele dintre cele mai importante embleme ale cărților și – dacă pot să spun așa – codexul pe care l-a folosit a servit, prin intermediul plăcilor sale gravate, drept referință pentru multe seturi care au fost publicate ulterior.

Figurile sunt foarte primitive și se deosebesc ca atare de cărțile lui Etteilla, Tarotul din Marsilia și altele care sunt încă în vigoare în Franța. Nu sunt un bun judecător în astfel de chestiuni, dar faptul că fiecare dintre Arcanele majore era studiată pentru filigranele sale este demonstrat de cazurile pe care le-am citat și de un exemplu foarte remarcabil al Asului de Cupă.

Ar trebui să o socotesc emblemă euharistică, după modelul *ciborium*-ului, dar acest lucru nu are nicio semnificație în acest moment. Ideea este că domnul Harold Bayley oferă șase grile analoge în lucrarea sa *New Light On The Renaissance*, fiind filigrane pe hârtie din secolul al XVII-lea, despre care el susține că sunt de origine albigenză și că reprezintă embleme sacramentale și legate de Sfântul Graal. Dacă ar fi auzit de Tarot, dacă ar fi știut că aceste cărți de divinație, cărți de ghicit, cărți ale artelor hoinare erau curențe în acea perioadă în sudul Franței, cred că ipoteza sa încântătoare, dar prea fantastică, s-ar fi dilatat și mai mult în atmosfera visului său. Am fi avut, fără îndoială, o viziune creștină gnostică, maniheistă și a tot ceea ce înțelege el prin Evanghelie primitivă pură, strălucind în spatele tablourilor.

Eu nu privesc prin astfel de ochelari și nu pot decât să-i recomand să dezvolte subiectul în studiile sale ulterioare; îl menționez aici pentru a introduce cu uimire minunile speculațiilor arbitrare cu privire la istoria cărților.

În ceea ce privește forma și numărul lor, nu ar trebui să fie necesar să le enumăr, deoarece sunt destul de cunoscute, dar, întrucât este prematur să facem presupuneri și pentru că există și alte motive, le voi prezenta pe scurt după cum urmează.

2

ARCANELE MAJORE

1. Magul, magicianul sau jonglerul, aruncătorul de zaruri și saltimbancul, din lumea șmecheriilor vulgare. Este colportorul prin excelență și are aceeași corespondență cu semnificația simbolică reală pe care o are utilizarea Tarotului în ghicirea viitorului cu construcția sa mistică, conform științei secrete a simbolismului. Trebuie să adaug că mulți cercetători independenți ai subiectului, urmându-și propria intuiție, au produs tipuri specifice lor de interpretări pentru Arcanele majore, iar intuițiile lor sunt uneori sugestive, dar nu sunt adevăratele revelații. De exemplu, Eliphas Lévi spune că Magicianul semnifică acea unitate care este mama numerelor; alții spun că este Unitatea Divină, iar unul dintre cei mai recentți comentatori francezi consideră că, în sensul său general, reprezintă voința.

2. Marea Preteasă, Papesa Ioana sau Femeia Pontif. Primii dintre aceia care au scris despre subiect au încercat să numească această carte Mama sau Soția Papei,

ceea ce contrazice simbolismul. Uneori, se consideră că reprezintă Legea Divină și Gnoza, caz în care Preoteasa corespunde ideii de Shekinah. Ea este Tradiția Secretă și sensul superior al Misterelor instituite.

3. Împărăteasa, care uneori este reprezentată cu fața întreagă, în timp ce corespondentul ei, Împăratul, este din profil. Întrucât a existat tendința de a atribui o semnificație simbolică acestei distincții, pare de dorit să spunem că ea nu poartă nicio semnificație inerentă. Împărăteasa a fost legată de ideile de fecunditate universală și, în general, de activitate.

4. Împăratul este, desigur, partenerul Împărătesei. Ocazional, este reprezentat ca purtând, pe lângă însemnele personale, însemnele sau culorile unui ordin cavaleresc. Menționez acest lucru pentru a arăta că aceste cărți sunt un amestec de embleme vechi și noi. Aceia care insistă asupra uneia dintre dovezi se pot ocupa, dacă pot, și de celelalte. Niciun argument eficient în favoarea vechimii unui anumit desen nu poate fi extras din faptul că acesta conține materiale vechi; dar niciunul nu se poate baza pe noutăți sporadice, a căror intervenție poate sugera doar mâna neinteligentă a unui editor sau a unui desenator ulterior.

5. Marele Preot sau Hierofantul, numit și Părintele Spiritual și, mai frecvent și evident, Papa. Se pare că se numea chiar Stareț, iar corespondenta lui, Marea Preoteasă, era Stareța sau Maica Mănăstirii. Ambele sunt nume arbitrare. Însemnele figurilor sunt papale și, în acest caz, Marea Preoteasă este și nu poate fi decât Biserica, cu care Papa și preoții sunt căsătoriți prin taina spirituală a hirotoniei.

Cred, totuși, că în forma sa primitivă această carte nu îl reprezenta pe Suveranul Pontif al Bisericii Romano-Catolice.

6. Îndrăgostiții sau Căsătoria. Acest simbol a suferit numeroase variațiuni, așa cum era de așteptat dat fiind subiectul său. În forma din secolul al XVIII-lea, prin care a devenit cunoscut pentru prima dată în lumea cercetărilor arheologice, este de fapt o carte a vieții conjugale, înfățișându-i pe mama și tata, cu copilul așezat între ei. Cupidonul păgân de deasupra, plutind lângă arborele său, este, desigur, o emblemă greșit aplicată. Cupidon reprezintă mai degrabă iubirea la începuturile ei, îndrăgostirea, decât iubirea în plenitudinea ei, deci păzind fructul acesteia. Se spune că această carte ar fi fost intitulată *Simulacrum fidei*, simbolul fidelității conjugale, pentru care curcubeul, ca semn al legământului, ar fi fost un corespondent mai potrivit. De asemenea, se susține că figurile ar fi însemnat Adevărul, Onoarea și Iubirea, dar bănuiesc că aceasta a fost, ca să zic așa, glosa unui comentator moralizator. Cartea are aceste semnificații, dar are și aspecte mai înalte.

7. Carul. Acesta este reprezentat în unele coduri existente ca fiind tras de doi sfinți, iar atelajul este în concordanță cu simbolismul, dar nu trebuie să se presupună că aceasta a fost forma sa originală; variațiunea a fost inventată pentru a susține o anumită ipoteză istorică. În secolul al XVIII-lea, la car erau înhămați cai albi. În ceea ce privește denumirea sa obișnuită, cel mai mic îl reprezintă pe cel mai mare: este vorba, de fapt, despre Rege în triumful său, simbolizând, totuși, victoria care creează regalitatea ca o consecință naturală a acesteia, nu regalitatea investită, cea din a patra carte. Domnul Court

de Gebelin susținea că este vorba despre Osiris triumfător, soarele victorios din timpul primăverii care a învins obstacolele iernii. Știm acum că Osiris înviind din morți nu este reprezentat de un simbolism atât de evident. Alte animale decât caii au fost folosite pentru a ilustra *currus triumphalis*, de exemplu leul și leopardul.

8. Forța (de caracter). Aceasta este una dintre virtuțile cardinale, voi reveni mai târziu asupra ei. Figura feminină este reprezentată de obicei ca închizând gura unui leu. În forma anterioară, tipărită de Court de Gebelin, este evident că o deschide. Prima variantă e mai bună din punct de vedere simbolic, dar oricare dintre ele constituie un exemplu de forță în accepțiunea sa convențională și transmite ideea de măiestrie. S-a spus că această figură reprezintă forța fizică, forța morală și principiul tuturor forțelor.

9. Pustnicul sau Eremitul, așa cum este numit în limbajul comun, e următorul pe listă. El este și Capucinel și, într-un limbaj mai filosofic, Înțeleptul. Se spune despre el că este în căutarea Adevărului, aflat mai departe în șirul cărților, și a Justiției, care îl precedă pe drum. Dar aceasta este mai degrabă o carte de realizare, după cum vom vedea mai târziu, decât o carte de căutare. Se spune, de asemenea, că felinarul său conține Lumina Științei Oculte și că bastonul său este o Baghetă Magică. Aceste interpretări sunt comparabile din toate punctele de vedere cu semnificațiile divinatorii și de ghicire a viitorului, de care va trebui să mă ocup la rândul lor. Diabolismul ambelor constă în faptul că ele sunt adevărate după felul lor, dar le lipsesc toate aspectele superioare cărora ar trebui să le fie alocate Arcanele majore. Este ca și cum un om care știe în inima